

стете ма, благородний господине, недостойна съмъ да са явя предъ васъ; азъ съмъ голѣма грѣшница! голѣма грѣшница!“ Мжчно е да са каже колко пжти тя би повторила това вжсклицание, ако да не я бѣхме спряли и, като я подигнахме отъ пода, не бѣхме я накарали да ни прикаже историята си. Нейния разказъ приличаше на най-безумната, отъ самия дяволъ, измислена шегга. Тя бѣше бѣлокоса баба на 65 години, прегжрбена, болна съ сбржчкано, пожелтяло лице, съ една дума, такова ветхо същество, което неволно вжзбуждаше чувство на уважение. И тая баба турците обезчестили въ една стая съ младите моми. Никога не бихме повѣрвали такавъ невжвозможенъ фактъ, ако да не бѣхме чули много подобни истории, които неволно та довеждатъ до мисальта, че дявола е приелъ образъ човѣшки, за да усмѣе, унизи и опозори бѣдното чловѣчество. Въ лицето на тая баба варварите святотатственно обжрнали на присмѣхъ сичко, което хората почитатъ за свято и почтенно.

Слѣдъ разказа си, злочестата жена продължаваше да повтаря: „Азъ съмъ голѣма грѣшница! голѣма грѣшница!“ Не трѣба да забораваме, че тоя примѣръ не е единственъ, и, види са, че нито една жена, колкото стара или млада тя и да е била не е можила да избѣгне безчестието. Тия печални истории още и за това сж по-любопитни и трагични, че сичките жертви на турското насилне, както жените, така и момите, са смѣтатъ, като тая баба, за велики грѣшници. Цѣломждрието на бжлгарките е сѣкиму познато, и тѣхъ ги мжчи не само нанесеното безчестие, но още по вече извжршения отъ тѣхъ грѣхъ, който тѣ не ще могатъ да измолятъ прѣзъ сичкия